

Kazatel: Josef Hurta

Text: **J 20, 19 - 21** *Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: "Pokoj vám." Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: "Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás."*

Čteme, že učedníci byli ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi. I po Ježíšově vzkříšení jsou stále plni strachu. Stále se bojí se těch, kdo ukřižovali jejich Pána. Bojí se, že by mohli dopadnout stejně. Bojí se, že možná i oni budou muset následovat Ježíše cestou utrpení. Už sice slyšeli o jeho vzkříšení, někteří z nich prožili zkušenost prázdného hrobu, ale strach z utrpení je přece jen silnější. To odpovídá i našim pocitům. My také z evangelia věříme, že Ježíš byl vzkříšen a žije, ale přece na nás doléhají úzkosti a obavy ze všeho možného. I pro učedníky tak jako pro nás bylo vzkříšení záležitostí víry. Ale jak často nad naší vírou vítězí náš strach! Prožíváme strach z budoucnosti, z utrpení, strach z nemoci, strach z toho, co se děje ve světě, strach z toho, co bude s námi nebo s našimi dětmi. Někdo se bojí nové situace, někoho děsí jeho vlastní minulost. Někoho trápí zlé svědomí a bojí se následků svých vin. Třeba učedník Petr: možná myslí na to, že zapřel Pána a bojí se teď setkat se vzkříšeným Ježíšem.

Jak často jsme i my podobní těm učedníkům, kteří se ze strachu schovávají za zavřenými dveřmi! Bojíme se přiznat nejen svoji nevěru, ale často i svoji víru. Bojíme se přiznat svůj strach ale stejně tak se bojíme být odvážní. Skrýváme před druhými nejen své hříchy, ale dokonce i svoji zbožnost. Jsme jako nějaký hlemýžď, stočení a zavření do svých ulit. Ovšem takto se ve víře nikam nepohneme.

Naštěstí pro Ježíše žádné zavřené dveře neplatí. Ježíš si může najít cestu i skrze naše zavřené dveře. A když on přijde, tak se neusadí nenápadně někde do kouta, aby tiše sdílel ustrašenost svých učedníků. Když Ježíš přijde, tak se postaví rovnou do jejich středu. Jemu totiž právem náleží centrální místo v našem životě. Není pravda, že víra je pouze jakýsi koníček, hobby, nebo zájmová činnost. Ježíš Kristus je Bůh našeho života, je ten, pro něhož žijeme. Platí, nebudeš mít jiného Boha mimo mě. Jestliže Ježíš není v centru naší pozornosti a jestliže neurčuje běh našeho života, pak není našim Bohem. Pak sloužíme jiným bohům a jsme modláři. Stejně tak v církvi pokud by živý Ježíš neměl centrální postavení, pak by církev nebyla církví, ale pouze jakýmsi spolkem – členskou organizací. Ježíš si oprávněně nárokuje centrální místo v našem životě. A teď otázka: Cítíme to jako ohrožení nebo jako důvod k radosti?

Je mnoho lidí, kteří se cítí být Ježíšem ohroženi. Vnímají Ježíše, jako nějakého strážníka, který stojí uprostřed křižovatky a pokutuje provinilce. Nevidí v Ježíšovi toho, kdo vnáší do chaosu našeho světa pokoj. Vidí v něm pouze omezení své svobody, vidí v něm dozorce, před kterým je nutno tajit naše prohřešky. Proto se mnozí snaží skrýt nejen před lidmi, ale i před vzkříšeným Kristem.

Jenže evangelium nám ukazuje zcela jiného Krista. Když Ježíš přišel mezi učedníky, postavil se uprostřed nich a řekl: "Pokoj vám." Ježíš přichází do našeho života ne aby soudil, ale aby spasil, co zahynulo. On přináší s sebou zvláštní pokoj. Možná jsme to vůbec nečekali. Možná bychom čekali spíše slovo napomenutí. Vždyť všichni učedníci Ježíše o Velikonocích opustili. Petr ho dokonce před lidmi veřejně zapřel. Zapřel, že patří k němu. Víme, že náš život má před lidmi vydávat svědectví o tom, komu patříme a komu sloužíme. Ale my všichni svým životem a svými skutky Krista zapíráme.

Učedníci jistě nebyli o mnoho lepší než my. A přece jim Ježíš přál pokoj. Ovšem ten jeho pokoj je jiného druhu, než co myslí pokojem tento svět. Ježíš říká: „Pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám.“ Pokoj po způsobu tohoto světa znamená asi tolik jako: „být v pohodě“, „klídek, o co jde!“, „však se tak moc nestalo“, „z ničeho si nedělej těžkou hlavu...“, že jsi zapřel Pána, no a co! Nikdo není dokonalý. Tak chápou mnozí lidé pokoj. Jako: Co máte pořád s tím Pánem Bohem! Dejte mi s tím už pokoj! Lidé chtějí mít pokoj od Pána Boha, ale ve smyslu, aby jim Pán Bůh do ničeho nemluvil, aby nebyl v centru jejich života, a když už, tak aby zůstal někde v ústraní, jako pojistka pro případ nouze, třeba jako útěcha ve smrti. Ale takový pokoj nám Ježíš nedává. Ježíš přináší jiný pokoj, než jaký jsem zmiňoval. Je to pokoj, plynoucí z Boží milosti a z Kristova odpuštění. Je to pokoj, který přijímáme s bázni a úctou, protože jsme si vědomi toho, že jsme si nic takového nezasloužili a nemáme na něj žádný nárok. Je to pokoj, který vlévá do našeho srdce zvláštní radost.

A učedníci se skutečně zaradovali, když spatřili Pána. Jakoby jim spadl kámen ze srdce. Možná se předtím báli také toho, že Ježíš na ně zanevřel pro jejich nevěrnost. Možná si trochu připadali jako ti dávní Josefovi bratři, když přišli do Egypta. Ti, když uviděli Josefa živého, báli se, že se jim Josef nakonec pomstí. Vždyť to byli oni, kdo ho uvrhli do otroctví. Ale Pán Bůh si ten Josefův sestup do Egypta použil pro jejich záchranu. A Josef bratrům všechno zlé odpuštěl. Řekl jim: „Nebojte se už tedy; postarám se o vás i o vaše děti.“ Tak je těšil a promlouval jim k srdci.

Bratři a sestry, takto i dnes Ježíš promlouvá k nám. Říká: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ To znamená, že jsme přes všechny naše prohry neztratili Ježíšovu důvěru. Přes všechna naše selhání, přes všechna selhání církve, Ježíš s námi počítá. Nic nás nemůže odloučit od Boží lásky. Jistěže naše selhání a naše viny nás nemohou nechat v klidu a v pokoji. Ale když vstoupí Ježíš do našeho života a prolomí ty zavřené dveře našeho srdce, smíme i my přijmout jeho zvláštní pokoj skrze odpuštění a novou milost.